

Kommentarer til et Ministerskifte

Et godt Stykke inde i den 11te Maaned i sit sidste Aar som Departementchef vilde Skæbnen, at den højtfortjente Embedsmand i Kirkeministeriet, *Valdemar Holbøll*, skulde flytte sit Sæde endnu en Gang og blive Kirkeminister.

Den, der skriver disse Linjer, erindrer tydeligt som Barn at have hørt sin Far ærbødigt omtale Embedsmanden, V. Holbøll, som den, der var noget nær det samme som selve Kirkeministeriet, — og det endskønt der den Gang dog højst har kunnet være Tale om en Fuldmægtig. Siden da har skiftende Ministre mødt den samme Embedsmand i Kultus- eller Kirkeministeriet, — med stadigt højere Charge, — en Embedsmand, der har sikret Kontakten fra den ene Periode til den anden, og som ofte i temperamentsfulde Vendinger og i sin egen charmerende Form har givet Besked eller ordnet, hvad der har skullet ordnes. At en saadan Kontinuitet fra Periode til Periode let bliver til en Tradition, skal ikke mindst Kirken være tilfreds med; yderligere synes denne at være sikret derigennem, at der ogsaa ved alle de andre nye Besættelser af Embederne i Kirkeministeriet er valgt Folk fra samme Ministerium.

Fig. 217.
Kirkeminister
V. Holbøll.

Vi benytter Ministerskiftet til at lykønske Kirkeministeriets nye Chef og sender samtidig gode Ønsker til den nye Departementchef *J. T. R. Thomsen* og den nye Ekspeditionssekretær, *Louis Petersen*, i Haab om godt Samarbejde ogsaa i Fremtiden.

En Mindehøjtidelighed paa en Kirkegaard

Af Kirkegaardsinspektør, *Havebrugsk. Hans Røne*

I Efteraaret tog Roskilde Domsogns Kirkegaardsbestyrelse Initiativet til Afholdelse af en Højtidelighed ved Komponisten *Weyses Grav* paa Roskilde gamle Kirkegaard. Det vilde være glædeligt, om en Omtale i »Vore Kirkegaarde« af denne Højtidelighed kunde give Stødet til, at der ogsaa paa Minde dage paa andre Kirkegaarde fandt lignende Højtideligheder Sted, — baade for at minde de Nulevende om dem, der er gaaet forud for os, — og for at erindre dem om, hvilke berømte Personer der hviler paa de enkelte Byers og Sognes Kirkegaarde. Dette vilde ogsaa være et vægtigt Led i Arbejdet paa at borttage det falske Indtryk af Gru og Uhygge, som Begrebet Kirkegaard (trods alt) dog stadig foresvæver mange Mennesker. Det vilde ogsaa kunne aabne manges Øjne for, at Kirkegaarden ikke blot er et Mørkets og Sorgens Sted, hvor man kun mødes til Begravelse, — men at det ogsaa kan være et Glædens Sted, hvor man samles i Mindets lyse Skær og berigede kan gaa hver til sit.

* * *

Om Aftenen den 7. Oktober 1842 kom Komponisten *C. E. F. Weyse* afkræftet hjem til sin Bolig i Kronprinsessegade i København. Da han ved Hjælp af sin Husholderskes Mand var bragt til Sengs, sagde han: »Godnat, Børn, og lad os nu sove i Guds Navn«. Dette blev hans sidste Ord. Den næste Morgen blev han fundet død, og fem Dage senere blev hans Støv efter hans eget udtrykkelige Ønske gemt paa Graabrødre Kirkegaard i Roskilde, hvor han selv havde udvalgt det Sted, han ønskede at hvile. »Paa de københavnske Kirkegaarde er der altfor megen Uro og Spekulation, og det koster da ikke Alverden at